

CẨM THÂN CẨM HỘI

Bích Xuân

Trong gia đình họ Hà, tôi là đứa con gái thứ ba. Trước tôi có ông anh và một bà chị. Ba anh em chúng tôi người nào cũng đã lớn tuổi, nhưng chưa ai chịu lập gia đình. Ba Mẹ tôi rầu rĩ suốt nhưng không dám nói ra, Mẹ tôi hay tìm ông bà mai mối để ý con nhà ai, trai chưa vợ, gái chưa chồng dò dẫm ướm hỏi rồi dần xếp cho chúng tôi quen nhau. Đã nhiều lần như vậy, nhưng đâu cũng vào đấy, ba anh em tôi muốn làm vừa lòng Mẹ, đi chơi, đi ăn uống với « người ta » rồi sau đó... im ru bà rù chẳng thấy có một dấu hiệu « khả quan » nào trong việc « xe chỉ luồn kim » nên Mẹ tôi thất vọng, nhiều lần bà quát lên cho hả giận : « Chúng mày...ế cả đám rồi con ạ! chả có đám nào nó chịu. Ngồi đây mà nói thích với không! » Những lúc bà giận, anh em chúng tôi chỉ biết nhìn nhau im lặng. Anh em chúng tôi có cái nhìn khác, cách suy nghĩ khác nên chuyện làm mai không hợp với anh em tôi cho lắm ! Mẹ lo sợ anh em chúng tôi...ế như buổi chợ chiều, bà nói tuổi bà lúc này, theo ông bà lúc nào không hay, bà thúc giục anh tôi lấy vợ để bà có cháu nội với người ta. Những lúc ấy anh tôi ôm hôn bà cười xòa, anh nói để thông thả, thời buổi này có vợ hay không vợ cũng vậy thôi, nếu Mẹ muốn có cháu bông thì có ngay. Bà nói cái thẳng kỳ cục, có vợ khác hơn chứ ! Mày cứ lông bông...già rồi con ! Cả chục năm nay, anh tôi vẫn nói câu này mà thấy có đứa cháu nào cho bà đâu ? Nghĩ cho cùng tội nghiệp Mẹ tôi, bà lo cũng phải, vì anh tôi năm nay đã ba mươi tám tuổi, bà chị tôi ba mươi lăm còn tôi xấp xỉ ba chục rồi còn gì !

Ba tôi tên Hà Thanh Bá. Mẹ tôi Chu Vi Cẩm. Trước khi Mẹ sinh anh cả tôi, Ba tôi bản chất mộc mạc đơn giản, ông nói để nhớ năm tuổi của con, đứa nào sinh vào một trong 12 con giáp thì lấy tên đó đặt tên, con trai thì lấy tên lót của cha, con gái lấy tên lót mẹ. Năm đó anh tôi sinh vào năm con gà, nên anh có ngay cái tên là Dậu, ghép tên Bá của cha vào : Hà Bá Dậu. Ba năm sau, chị tôi sinh vào năm con Khỉ chị có tên Thân, ghép tên mẹ là Cẩm : Hà Cẩm Thân, còn tôi rớt vào năm con Heo, không cần coi thẻ khai sinh cũng biết tôi tên Hà Cẩm Hợi. Ba tôi thích có con đông, nhưng số Mẹ chỉ sinh được ba anh em chúng tôi rồi thôi, những lúc buồn bà than thở với chồng, may mà có ba đứa chứ cả đám chắc kéo nhau...ế hết cả đám. Ba tôi nói duyên chúng nó có thừa, nhưng chưa phải nợ nên chưa tới, đừng có nôn nóng mà hỏng... duyên con ! Mẹ kêu : Ôi duyên với nợ lúc đến chúng nó...già hết rồi !.

Mẹ tôi là gái quê nhưng có nét sang, ba tôi mê bà lúc trẻ vì ông ngoại tôi văn hay chữ tốt, ngoài chữ Quốc ngữ còn biết viết và đọc chữ Tàu, sơ sơ tiếng Pháp, ông ngoại tôi cũng biết hát, biết xướng họa đối đáp những ngày hội lớn trong làng. Ba tôi gốc nông thôn nhưng bản tính thích văn nghệ, ông ngoại tôi gả con gái cho Ba tôi, vì biết thằng con rể tương lai mình có dòng máu nghệ sĩ thì trong người nó nhẹ nhàng uyển chuyển, dầu Ba tôi không biết hát lấy một câu. Thật vậy, Ba tôi thích nghe nhạc, nghe thơ, hát chèo, hát bội đến măn tuồng mới ra về, nơi chốn đình làng nào có văn nghệ là có Ba tôi. Y như rằng ba anh em tôi sinh ra được thừa hưởng chút hơi hướm sở thích văn nghệ của cha, tí nghệ sĩ bên ngoại nên cả ba chúng tôi đều có « nòi » nghệ sĩ ấy. Anh em tôi đã đi vào con đường văn nghệ như ông ngoại. Anh Dậu tôi bây giờ là một nhạc sĩ chơi đàn guitar vừa hát vừa đàn, lúc nhỏ anh thích đàn piano nhưng nhà nghèo, Ba tôi mua cho anh cây đàn thùng để anh đánh từng tưng nghêu ngao cho đỡ...ghìen. Chị Khi tôi tức Cẩm Thân lúc nhỏ thích vẽ con Trâu, con Bò, con Châu Chấu trên cánh đồng xanh, bây giờ chị vẫn tiếp tục vẽ. Tranh của chị có bức bán được mấy nghìn đồng. Còn tôi thừa nhỏ bắt chước mẹ hay đọc truyện Trần Minh khó chuối, Thoại Khanh Châu Tuấn, Con Tấm con Cám, Lục Vân Tiên v.v... Với tính lí lắc, tinh nghịch, khi lên chín, mười tuổi tôi thường hát nhại lời trong Lục Vân Tiên, lúc ấy Mẹ nghe được, bà quát vào mông tôi mấy cây chổi lông gà, rồi day nghiêng con gái vô duyên, từng ấy tuổi mà đã...ranh. Tôi hát như vậy, như vậy ...

Vân Tiên đến cuối thôn làng
Chờ trăng lặn, bóp vú nàng Nguyệt Nga
Nguyệt Nga...khoái chí không la
Vân Tiên được trón bóp ba bốn lần

Bây giờ thì tôi đi vào con đường viết văn, anh tôi tiếp tục ca hát, chị tôi vẫn đam mê trong cây cọ sơn tô trên khung vải. Ba anh em chúng tôi, mỗi người theo đuổi một bộ môn văn nghệ mà người nào cũng rất đam mê về chuyện của mình. Anh em chúng tôi luôn luôn quan hệ với nhau, bằng cách tiếp nhận, tranh cãi, đối thoại...

Anh Dậu tôi không đẹp, da thì ngăm ngăm, nhưng rất có duyên, anh là nghệ sĩ nhưng rất sạch sẽ, đồ đạc đâu để vào đó, anh nói câu nào là chắc nịch câu nấy. Anh có một lúc mấy chị nhân tình, chị nào chị nấy nhan sắc cũng trên điểm trung bình, tôi biết anh không chịu lấy vợ vì thích tự do. Mẹ tôi là ó nhưng bà biết chúng tôi có máu văn nghệ không muốn bị ràng buộc vào chuyện vợ chồng. Nợ gì chớ nợ gia đình một khi đã vào rồi thì khó mà bước ra. Anh Dậu tôi đàn giỏi, hát hay lại có duyên nhờ vào khả năng ăn nói, có dịp nói được là anh nói không ngừng, đúng là con gà tục tác, cái tên Dậu cũng ảnh hưởng đến con người của anh.

Một hôm bà mai giới thiệu một chị rất đẹp cho anh Dậu, cả nhà ai nhìn thấy chị cũng thích, nhất là Mẹ tôi. Chị ấy tên Chiêu Hồ, đúng thật là tên đi với người, chị có nét đẹp thủy mị, nói năng nhỏ nhẹ, lúc nào cũng có vẻ như e thẹn rụt rè, ấp e hay giấu mặt nghiêng theo mái tóc dài đen mượt ngang vai. Anh Dậu tôi thế nào mà chẳng mê ! Lần này là anh trúng số độc đắc đấy nhé! không tìm kiếm tự nhiên sắp được...vợ đẹp như tiên. Gia đình nhà tôi ai cũng thấy anh Dậu mặt tươi vui, anh nhìn ai cũng như muốn cười. Nhưng sau vài tuần, mỗi khi thấy chị Chiêu Hồ đến, là anh lên ra cửa sau biến đâu mất ! Chị Chiêu Hồ chờ anh mãi không được chị bỏ về. Lúc đầu Ba Mẹ tôi tưởng anh đùa với chị Chiêu Hồ, nhưng những lần sau đều như vậy, chị Chiêu Hồ giận rồi không thèm đến tìm anh nữa. Cả nhà hoảng lên tra vấn thì anh nói, mẫu người đoan trang thủy mị như chị Chiêu Hồ không hợp với anh. Mỗi khi nói chuyện với chị là anh bị « sửa lưng » có lúc anh lỡ nói lớn tiếng, hay cười lớn hơi thì chị cau mày, đưa tay lên miệng ra dấu, ý bảo phải nhẹ nhàng. Tính anh hay nói téu cho vui cũng bị cảnh cáo. Gần chị, anh bị thụ động hoàn toàn. Rồi anh đến gần bên mẹ, chê chị Chiêu Hồ một câu xanh dờn, anh nói nhìn cái dáng tiêu thư đài các, liễu yếu của chị, không thể nào làm anh « bốc » lên được. Mẹ tôi không hiểu ý chữ « bốc » của anh nói là nghĩa gì, Ba tôi kê vào tai bà nói nhỏ, lúc đó bà mới ồ lên một tiếng. Thì ra tướng con nhỏ gầy yếu quá! tuy có đẹp thật nhưng không« bốc » nghĩa là không sống động nên không gọi tình được nó ! Thằng quỉ sứ bộ lấy vợ bây giờ phải có tướng « bốc » hay sao ? Thây kệ mày ! Mẹ mệt lắm rồi ...

Thế rồi anh Dậu tôi trở lại làm thứ bèo bọt trong sân chơi văn nghệ, dễ thích ứng với khả năng, hoàn cảnh của anh hơn, để anh tác oai, tác quái cho trọn cuộc đời rất hào phóng của anh, trong bản chất nghệ sĩ nhưng có tự trọng. Ba tôi nói anh là đứa con dễ bảo, nhưng không phải bao giờ cũng là một đức tính đáng khen, mà sự ương bướng như tôi chưa chắc là điều đáng trách. Anh em chúng tôi sẵn sàng bỏ tất cả những niềm vui riêng tư, để vào con đường nghệ thuật. Ba anh em tôi đều ước mơ theo chiều hướng rộng, nhưng thiếu chiều cao, chưa có đỉnh...

Tôi sắp bước vào tuổi...ba mươi, nhưng là nhỏ nhất nhà, nên anh Dậu thường hay sai vặt, nhiều lúc bức mình tôi rửa thềm anh là thứ...Hà Bá dưới sông lên mặt đất để ăn hiếp tôi. Anh bắt tôi học nhạc, tôi kêu khó lắm học không được đâu ! Anh nói khó cũng phải học để biết, Do Re Mi Fa Sol La Si Do. Còn về hợp âm majeure, mineur dễ lắm ! Học đi cùng, La Mi Do là mineur. Do Re Mi là majeure. Do Re là một ton. Mi Fa nửa ton. Si Do nửa ton v.v... Đầu óc tôi lung tung như đang lạc giữa rừng, mặt tôi nghếch ra không hiểu anh nói gì, lúc đó anh la tôi sao ngu như...Heo, rồi anh cười hi hi nói tôi không phải là..nghệ sĩ, mà là thuộc loại nghệ...vàng. Tôi nhếch môi lại anh để cười

trừ . Còn nếu nghe anh nói rồi giận là anh đồ ngon đồ ngọt tôi là xong. Tôi biết mình tôi dạ không cãi lại, nên nhắm mắt làm thính nghe anh bắt nạt, la rầy hách xì xằng với tôi một tí cho oai. Chỉ vì nể anh chơi đàn hay, hát giỏi đúng đồng tiền bát gạo của Ba Mẹ tôi và nụ cười hiền lành, nên tôi mới phục dịch anh. Anh có tài thì để anh có quyền hách với tôi cũng được vậy. Anh nói đến khô cổ, anh bảo tôi lấy ly anh uống nước, tôi xuống bếp lấy ly đưa anh. Anh đưa cái ly lên coi rồi bảo tôi lấy cái ly khác, tôi đi xuống bếp nghe anh nói với theo : Cái ly có vết tay, để vậy uống nước được à ! dơ như...Heo vậy ! Đụng đâu anh la tôi rầy tôi đó ! Tuy tôi biết anh thương tôi hơn chị Cẩm Thân, nhưng tôi có...danh dự của tôi chứ ! Thế là Cẩm Hoi cảm tình con Heo tự ái nổi dậy, tôi không thèm đi lấy ly cho anh nữa. Còn khuya ! Anh chửi tôi ngu như Heo thì anh đừng hồng nhờ tôi đấy nhé ! kể cả chuyện cho anh mượn chiếc xe mới mua của tôi để anh chở nhân tình đi chơi. Nghề sĩ gi mà khó như ...quí ! hèn chi đến bây giờ chưa ai chịu làm vợ anh ?

Tôi đi thẳng vào phòng nằm ì ra, định ngủ một giấc trong tư thế như...Heo cho sướng. Nhưng mà có ngủ được như Heo đâu. Không khéo anh biết được lại nói tôi làm biếng như Heo nữa. Thật tức Ba tôi quá! Tại sao không là Cẩm Thạch, Cẩm Lai nhỉ ? ông có hai cô gái cưng mà không lấy tên Hoa tên Bưởi mà đặt, thiếu gì tên mà ông lại đặt chỉ hai cái tên Hoi tên Thân, nên nó dính liền vào chị em tôi đến suốt đời. Ôi cái tên Cẩm Hoi, Cẩm Thân thật là vô nghĩa, vô duyên. Bỗng tôi giật mình khi nhìn xuống vòng bụng mình hơi « đầy đà» một tí. Trời ! phải coi chừng vấn đề ăn uống, kẻo không lại bị chê mập như...Heo nữa thì khổ ! Chưa hết, tình cờ coi phim súc vật tôi chú ý ngay đến con Heo trước, rồi mới để ý những con vật khác sau. Nhìn con...Heo nó thơ ngây vô tội vạ, đưa cái mỏ ỉu ỉu phía trước, ồm ồm chậm chạp bước đi từng bước. Trên mình đầy những bụi đất, rất ư là dơ dáy. Tôi lại động lòng trắc ẩn...thương nó quá ! Ui, con vật cảm tình của tôi đây mà...

Trong 12 con giáp người ta nói con Heo là sướng nhất, chỉ biết ăn no tắm mát rồi đi nằm, nhưng tôi cảm tình con Heo mà chẳng thấy sướng gì cả, bị sai vặt, hết cái này đến kia. Chị Cẩm Thân tôi cảm tình con Khỉ mà sung sướng từ A đến Z. Này nhé, mỗi ngày chị ăn no rồi ôm giá vẽ đi tìm « cảm hứng » ngày nào không có đề tài thì chị vẽ hình Ba Mẹ đang ngồi coi tivi, có khi trong buổi ăn sáng, có khi ông bà ngồi hóng mát sau vườn. Ba mẹ tôi rất bằng lòng về chị nên chị được cưng nhiều nhất. Ông bà có đồng nào là mua vé tàu, mướn nhà cho chị về những vùng núi xa xôi ở đó cả tuần để vẽ. Chị sống được tiền lên trong phương diện này nên không biết mệt mỏi, bởi ước vọng trong con người chị vô cùng. Chị Cẩm Thân nhanh nhẹn, đốp chát thì không ai lại chị, công việc nhà không bao giờ chị đụng tới vì đã có Mẹ và tôi lo, có thứ gì trong nhà chị cũng chẳng cần biết đến, chị vô tình nữa là khác. Trong gia đình ai muốn làm gì thì làm, hỏi thì chị nói không hỏi thì chị làm thính. Chị Khi tôi có cuộc sống thâm lặng, ít nói, nhưng hễ nói là không ai cãi vào đâu được, anh Gà tôi tục tác thế kia chớ đừng chị là anh xếp vào hạng thứ, chưa bao giờ anh lên được hạng nhất.

Anh Dậu yêu lung tung bao nhiêu, thì chị Cẩm Thân tôi bản tính chung tình bấy nhiêu. Hễ chị không yêu thì thôi, mà đã yêu rồi thì chị rất cuồng nhiệt như...mãnh hổ. Tính tôi bình thường, thì chị khác thường bấy nhiêu. Chị yêu một thi sĩ nhân chuyển đi nghỉ hè, nghe đâu anh thi sĩ kia ở tận bên Uớc châu xa lắc. Hai anh chị hẹn hò gặp nhau vài lần, tôi thấy chị yêu đời rạng rỡ, như sắc màu sặc sỡ trong tranh chị vậy. Đùng một cái chị có vẻ như u hoài, như xa xăm. Tranh vẽ chị toàn những tranh đàn ông...lỗ thể, tình cờ một hôm tôi khám phá ra. Trong lúc tôi kinh ngạc thì chị ôm mặt rưng rức bảo tôi giấu kín chuyện này, đừng cho gia đình biết, chị nói chị đang chờ người yêu ! Chờ đợi người yêu thì chị đã chờ như bao nhiêu ngày tháng đã qua, nhưng vì ở xa nên người yêu của chị có bạn gái khác. Nghe đến đây tôi bảo chị...bỏ quách cho rồi, thương nhớ làm gì người bạc như vôi. Chị nói chị thông cảm người yêu đang ở xa chị mà anh cần phải có thứ...tình khác thay vào, cho đời sống thêm ý nghĩa. Như vậy là trong thời gian hai người dần xếp để gặp lại nhau, chị chấp nhận người yêu có nhân tình. Hai anh chị vẫn tiếp tục hẹn hò chờ ngày tái hợp. Sự suy nghĩ của chị thật là khác thường. Được yêu để chờ đợi nhau trong khổ đau không phải là dễ. Ôai tình yêu luôn luôn có cái giá của nó! Thôi thì chuyện của chị, tôi không xen vào làm chi !

Còn việc của tôi đang đi vào trong vườn, chưa biết bên trong hoa thơm cỏ ngọt như thế nào, tôi vẫn náo nức mỗi đêm mỗi đèn, trước những trang giấy viết những bài thơ, nhưng không được sự để ý

của Ba Mẹ đừng nói chi là sự cưng chiều như anh chị tôi. Thật là lỗi cư xử có phân biệt lạ kỳ ! Anh, chị tôi xin gì Ba Mẹ cũng cho, nói gì cũng nghe, còn tôi thì không được sự ưu ái đó. Ba tôi nhiều lần đã nói, không phải ai cầm cây đàn là biết đàn, ai cầm giá vẽ là biết vẽ, chứ văn, thơ thì ai cũng làm được ! Thơ các ông bạn của Ba có khi còn hay hơn nữa ! Mà coi chừng văn chương là thứ nghiệp chướng nghe con, cũng trầm luân vất vả xiêu liêu lắm ! nó theo đuổi người ta từ lúc trẻ đến già...Đã vào rồi thì không có đường mà ra !

Nghe Ba tôi cảnh cáo, tôi vừa viết vừa lo, đầu chỉ viết nhai những bài thơ vu vơ nhưng có sự sàng lọc, cũng vất vả như người mẹ mang thai, chưa kể đôi khi thơ làm ra khen chê nhau vô tội vạ, trong đó có sự hòa theo nhau, nhưng tôi vẫn cảm thấy vừa lòng với mình, với cuộc đời, khi đã ngồi trước bàn để viết là đã phục vụ, như thế cũng đã đủ rồi. Tôi biết Ba tôi không ý niệm gì về các nguyên lý kết cấu văn bản. Sáng tạo trong văn học là thứ ngôn ngữ được thanh lọc mới thành. Ngôn ngữ đời thường và ngôn ngữ trong văn học có sự khác nhau, khác nhau như vàng thật và vàng giả. Văn nghệ là một thứ gia vị cần thiết, nhưng nói chung văn nghệ ở những cương vị thuộc nhiều ngành khác nhau. Khi nói đến con người văn nghệ có kẻ nghĩ ngay đến những người văn nghệ ấy là những người lêu lổng, lơ lửng...Cái ý nghĩ lỗi thời ấy nên vất bỏ, thay vào đó giới văn nghệ được ưu đãi và thông cảm .

Mẹ nói tôi giống con...trai, cộng thêm tính nóng nảy. Bà chê tôi không đảm đảm, quyết định công việc gì cũng nhanh, đi đứng đều nhanh, mà khi ăn uống cũng nhanh nữa. Công việc thì quả thật tôi có quyết định ngay, điều này có khi làm hư việc .

Như trong vấn đề tình yêu cũng vậy. Tôi không giống anh Bá Đậu, hay chị Cẩm Thân đam mê trong tình yêu. Anh chị tôi có bị lâm lỡ tình yêu, có lại tình yêu khác vẫn đam mê, vẫn cuồng nhiệt như thường, còn tôi thì khác, bị lâm lỡ một lần là tổn đến...già. Có yêu nhưng cẩn thận. Chuyện lâu rồi, đôi lúc quần trí ngồi nghĩ lại tôi còn kinh hoàng.

Chuyện như thế này. Năm ấy vừa đúng 18 tuổi, tôi gặp một gã đàn ông hơn tôi 8 tuổi, người gã cao cao, nói chuyện có vẻ đạo đức y như là con nhà đảng hoàng. Gã « cua » tôi trong vai thư sinh đi qua Pháp du học, vừa đi học vừa chạy bàn trong nhà hàng để có chút tiền mua sắm sách vở. Gã đông kịch làm mặt hiền, làm mặt đạo đức hay quá làm tôi tin thật nên yêu gã, yêu với sự man dại chân thành của mối tình đầu chói sáng chói nỡ, tôi dột biết bao hình ảnh tuyệt vời trong tương lai. Gã lợi dụng sự thơ ngây tình yêu thời con gái mà hưởng thụ. Té ra gã đã có vợ. Tôi thù gã đến tận kiếp ! Tôi biết được mưu đồ của gã nhờ vào một buổi chiều kia, nhận được tin gã bị tai nạn, chiếc xe của ai đó bị trật bánh húc vào người gã. Gã bị thương nặng đưa vào nhà thương. Lòng tôi bị rung động theo tin này, vì trước đây 2 tiếng đồng hồ gã còn đang âu yếm với tôi. Tôi vào nhà thương thăm gã, thấy mặt và đầu gã băng kín, chỉ chừa cái mũi để thở, nhưng gã biết tôi đến thăm gã. Thấy đầu và mặt gã như vậy, tôi khóc suốt suốt, nước mắt nước mũi tum lum. Tôi mở bóp tìm khăn, thì khám phá ra mấy nghìn đồng trong bóp đã mất. Số tiền mẹ đưa tôi lúc sáng để đi đóng tiền hụi. Trời ơi! gói tiền đâu rồi ? mình đâu có đi đâu mà bị móc bóp ? Ồ không, chỉ từ nhà mình đến thẳng nhà gã thôi không đi đâu...Tôi chợt hiểu, lúc tôi đến nhà gã để cái bóp ở ngoài để vào toilette, trong lúc tôi ở phòng trong, thì gã lục bóp ăn cắp tiền trong ví tôi. Tôi đứng nhìn vào miếng băng trắng, đang quấn trên mặt gã nhưng không che giấu được thật chất của gã, tôi đang nhìn gã như nhìn con quái vật đang gây mầm hỗn loạn từ đâu hiện đến. Sợ quá ! Tôi đau đớn ê chề tung cửa chạy một hơi về nhà. Vừa ra cửa thấy có người đàn bà bước vào, chắc là vợ gã. Về nhà, tôi nói thật chuyện bị mất tiền hụi của Mẹ cho anh Đậu tôi nghe, rồi chìa cái carte visite của gã cho anh Đậu tôi coi. Anh Đậu nhìn tên gã trong thẻ, liền bạt tai vào mặt tôi một cái đôm đôm. Anh nói thằng mất dạy này tên Francois, có biệt hiệu là Châu Chấu nó lấy địa chỉ giả ở quận 19 để bịp tiền người ta. Làm sao mà quen với thằng bịp này! Lần sau quen với ai phải cho anh hay. Biết chưa ? Ồ hay ! Anh này lạ, chuyện tình cảm của tôi, quen ai phải « báo cáo » với anh sao ? Bốp ! Tôi bị thêm hai cái tát nữa với cái tội cãi bướng .

Chuyện đã qua, bây giờ thỉnh thoảng trong những phút tĩnh lặng tôi nghĩ lại trong một cảm giác

còn buồn nôn về gã đàn ông có tên Châu Chấu đó. Sở dĩ vậy vì tôi bị cú «sốc» tình đầu thời con gái. Ôi ! tình...Tôi rùng mình nghe lạnh từ đầu đến chân. Tôi đã từng ôm hôn một con quỷ đỏ, từng ngủ với loài thú mà không biết là quỷ. Con người bao giờ cũng có sự đáng quý, sao lại nở lòng gạt nhau như thế ! Tình yêu trong « ca » đầu đời bị lừa, bị móc tiền, còn tình nào...vui bằng tình này, còn bị ăn đòn mấy cái tát đích đáng của anh Dậu tôi nữa! Thật đáng đời, đúng là ngu như...Heo còn than thở nổi gì !

Tôi nhìn ra cửa sổ, ngoài trời, làn mây nhẹ đang lơ lửng như làn voan mờ, tiếng nhạc đang ồn ào ở đâu vọng đến. Con gió thổi ập lại làm rung những cánh hoa đang sắp nở vào xuân. Mùi hoa hăng hắc bay qua, báo hiệu mùa xuân sắp về. Tôi nhìn qua bên kia phố, thấy ngợp những bóng người trong đám hoa mai vàng sáng chói. Mẹ ơi ! con gái út của mẹ ngày mai sẽ không còn tư lự, đã lấy lại niềm tin. Con sẽ không để tình yêu phù phiếm theo nhan sắc, con sẽ lấy chồng sẽ cuồn cuộn nhiệt để che giấu vết tích của tình đầu. Lúc ấy, có lẽ, con cũng chưa ...già lắm đâu Mẹ ạ!

Bích Xuân

bichxuanparis@yahoo.com

Web : <http://bichxuanparis.free.fr>